

Tampereelta kantautui suru-uutinen: YP:ssä vuosien varrella sekä kirjoittajana että muiden kirjoittajien innostajana toiminut **Klaus Weckroth** on kuollut. Klaus oli aivan hiljattain yhteydessä YP:n toimitukseen uuden käsikirjoituksensa tiimoilta. Luopaava juttu jäi kesken.

Vanhemmat sosiaalityöntekijä-sukupolvet tietävät kenestä on kyse, mutta nuoremmille olenaisen kertoo **Matti Virtasen** kirja-arvion (”Klaus Weckrothin paluu”, YP 3/2020) alku viime vuodelta:

”Klaus Weckroth oli 1980- ja 1990-luvuilla sosiaalipsykologian nouseva tähti, joka julkaisi nopeaan tahtiin kirjoja, sai paljon myönteistä julkisuutta ja erilaisia palkintoja. 1990-luvun puoliväliin mennessä Weckrothin päälle kaatui peräkkäin niin monta ammatillista ja sosiaalista kriisiä, että mies upposi syvään masennukseen. Vuodesta 1998 hän jäi sairaalaläkkeelle, jota kesti yli 20 vuotta. Tänä aikana mieliala kohosi ajoittain niin, että Weckroth kirjoitti YP:hen kolme artikkelia: ’Miten minusta tuli hullu’ (5/2000), ’Anteeksi, en ollut oma itseni’ (2/2006) ja ’Mitä tulikaan tehtyä / 60-vuotiskirjoitus’ (4/2015).

Viime vuosina Weckroth on palannut entistä tukevammin tähän maailmaan, lukenut mas-

soittain kaunokirjollisuutta ja monenlaisia julkaisuja, kuronut umpeen aikaa, joka pitkälti meni sairauden takia ohi. Nyt hän on julkaissut kirjan, joka pyrkii rakentamaan siltaa pitkän katkoksen ohi ja yli.”

”Meillähän on kieltolain jälkeen koko alkohooliasetus mielestämme ikäänkuin kokeiluasteella. Se ei ole vielä asettunut oikein omiin raiteisiinsa. Niissä säännöissä tehdään ainakin toistaiseksi vielä – kunnes se vakiintuu oikeisiin uomiinsa – silloin tällöin pienempiä muutoksia. Silloin kun nuo muutokset koskevat ravintoloita, kuten esim. nyt, koskevat ne myös välillisesti ravintolamuusikereita. Ja kun jotain muutosta on odotettavissa muusikerin kohdalle, on se aina muutos parempaan päin” (Muusikeri 1/1935, 3–4).

Koronarajoitukset ovat kohdelleet kovin käsin tapahtumateollisuutta. Yksi ammattiryhmä, jonka työtilaisuudet ovat pudonneet lähelle nollaa, on muusikot. Ei ole keikkaa ei. Toivottavasti heille ja muille esittävän taiteen ammattilaisille löytyy riittävä ja oikeudenmukainen korvausjärjestelmä, kuten hallituksesta on lupailtu.

Historian saatossa monet muutkin rajoitukset ovat vaikuttaneet muusikoiden mahdollisuuksiin harjoittaa ammattiaan. YP-lehden arkistosta löytyi vuodelta 2001 (YP 2/01) kiinnostava **Ahti Nikkosen** tutkimusartikkeli ”Valtiokurista markkinakuriin – ravintolamuusikot

kohteina ja instrumentteina”. Siinä Nikkonen käy läpi perioodeja itsenäisyyden ajalta. Artikkelitarttaa edellä olevalla sitaattilla Muusikeri-lehdestä vuodelta 1935.

Kiinnostava juttu – YP suosittelee! YP:n arkisto löytyy osoitteesta www.julkari.fi.

YP:n julkaisuarkisto onkin oikea runsaudensarvi, jonne on helppo unohtua lueskelemaan sitä sun tätä ja lisäksi vaikka mitä. Esimerkiksi kirjoittamalla hakukenttään ”**Tuomas Kyro**” löytyvät arkistosta samannimisen kirjailijan YP-kolumnit noin 10 vuoden takaa. Kerrassaan mainioita!

Tässä uudelleenjulkaisuna Kyron kolumni YP:stä 4/2011, olkaa hyvä:

”Google, sain kaksi vuotta sitten Sinulta kirjeen, jossa ilmoitit skannaavasi kaikki maailman kirjat. Niistä aiot koota kirjaston, josta teoksia voi lainata tai ostaa sähköisessä muodossa. Kuusi noista miljoonista opuksista olisi minun tekeleitäni ja piti päättää annanko luvan kirjojen kopioimiseen.

Pyyntösi tuntui täysin häpeämättömältä ja melkoisen koomiselta. Mitäpä mahtaa ajatella se hierarkiasi alin monistajapostittaja jossain Yhdysvaltain keskilännessä, Intiassa tai Jalasjärvellä, joka aloittaa urakan kirjasta numero yksi. Pihassa odottaa kilometrien pituinen rekajono, kontit pullistelevat romaaneja, lyriikkaa, kioskikirjal-

lisuutta, pornokirjoja, urheilukirjoja, korjausoppaita, elämäkertoja ja mikä se tämäkin on, Nahkatakki? Jonkun suomalaisen Tuomas Kyrön esikoisteos, noh, skannataan nyt sitten, monistaja-postittaja ajattelee.

Projektisi kuulostaa myös jotenkin tutulta, onko se niin kuin... käänteinen kirjarovio? Eikun... kaikki maailman kirjat... hetkinen... vanhaa kunnon sosialismiahan tuo on.

Kaikki kaikilta kaikille.

Jos tulevaisuuden tärkein tuotantoväline on tieto ja se saadaan tällä tavoin kaikkien ulottuville niin eikö se tarkoita, sitä että Marxin ajatus tuotantovälineiden yhteisomistuksesta vihdoinkin toteutuu? Se mikä oli joskus kivikirves, sitten aura, sitten puihuri, onkin nyt tieto. Kaunokirjallisuus välittää myös tunnetta, joten sekin tulisi kaikkien saataville.

Oletko sinä, Google, sittenkin liiketoiminnan sijaan aate? Oletko uskonto? Haluat todistaa näillä projekteillasi, näinä kapitalismin kriisiaikoina, että kilpailun ja henkilökohtaisen edun saavuttamisen lisäksi ihmiskunnan perusluonteeseen kuuluu tarve veljeyteen ja jakamiseen. Että yhteisön hyvinvointi lisää myös yksilön hyvinvointia. Siitäkö on kysymys?

Sosialismi ei toiminut käytännössä ja kristinusko on hiipunut osaksi tapakulttuuria, hää- ja hautajaistehtäksi. Tarvitsemme Sinut, Google, jakamaan rakkauden kaksoiskäsikä hieman jalostetussa muodossa: rakasta lähimmäisesi tietoa niin kuin rakastat omaa tietoaasi. Kerro itsestäsi, niin muut kertovat

itsestään. Anna kirjasi, saat kirjoja. Julkaise Wikipediassa tietojasi kaveristasi niin hän julkaisee sinusta. Pyöri vapaasti verkossa, me tutkimme jälkesi ja kohdistamme niiden perusteella mainonnan. Anna meille yhteystietosi ja me annamme sinulle toimivan sähköpostipalvelimen.

Sinulla, Google, on oma posti, sinulla on oma internetselain, tunkeudut väkevästi matkapuhelinmarkkinoille, sinulla on kalenteri ja kunhan verkkokauppa vielä yleistyy, Sinä varmasti kehität oman valuutan. Olet jo valtio, kasvat universumiksi.

Toimintasi riskit? Samat kuin edeltäjilläään, Jeesuksen ja Marxin oppien seuraajilla ja väärintulkitsijoilla. Se joka saa monopoliaseman tiedon jakamisessa, muuttuu ainoaksi totuudeksi. Sensuroijaksi, tiedon muuntajaksi, tiedon salaajaksi ja sillä lyöjäksi.

Varo ettei sinusta, Google, tule Pravda.”

Tonavan alussa mainittu YP:n ex-päätoimittaja Matti Virtanen on ahkeroinut YP:n blogistina. Viimeksi hän pui kärkipoliittikoihimme kohdistuvaa naisvihaa, tuota käsittämätöntä ja inhottavaa ilmiötä (YP-blogi 31.3.2021):

”Suomen hallituksen naisjohtajiin kohdistuu somessa jatkuva vihakampanja, raportoi Naton alainen tutkimuslaitos Stratcom (YLE 18/3). Tutkimuksen oli

alun perin tilannut Juha Sipilän hallitus keväällä 2019. Naisvihamielisessä kampanjassa kyseenalaistetaan heidän arvonsa, päätöksentekokykynsä ja johtajaominaisuutensa.

Naisjohtajiin kohdistuva somekirjoittelu on joka puolella maailmaa tunnettu ilmiö. (...)

Naisten johtamassa ainutlaatuisessa hallituksessa ja ennen kaikkea sen nuorena pääministerissä kiteytyy se sukupuolten välisen vallanjaon siirtymä, joka on ollut meneillään jo pitkään ja joka tällä vuosituhannella on tehnyt laadullisen harppauksen. Nyt naiset ovat vallanneet koulutusmarkkinat ja astuvat eturiviin lähes kaikilla aloilla, yksi toisensa jälkeen.

Kun yksi ryhmä nousee, toinen vajoaa – mutta ei tasaisesti. Miesten maailmassa on syntynyt huonojen kierteiden katvealueita, jotka ruokkivat yleistä katkeruutta. Ja katkeruus muuntuu helposti vihaksi niitä vastapuolen edustajia kohtaan, jotka kiitävät menestyksen harjalla. Ja otollisin kohde käänteiselle ihailulle on nuori vallakas nainen, joka on joka suhteessa ylivertainen.”

Ajatusten Tonava ottaa vastaan tuoreita ja nasevia otoksia ajan ilmiöistä osoitteeseen yhteiskuntapolitiikka@thl.fi.